

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: סוולטנה	שם משפחה: פינזור
------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פודבלניה		בלועזית Podvalnaya	
שם פרטי איתו נולדתי: סוולטנה		בלועזית Svetlana	
עיר לידה: זאפורוז'ניה		בלועזית Zaporozhye	
שם פרטי ושם משפחה של האב: שמואל		שם פרטי ושם נעורים של האם: דבורה סגלובסקי	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: זאפורוז'ניה		בלועזית Zaporozhye	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: מירקיה (Mirkeye) (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה: 17/12/1990	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

היינו משפחה של חמש נפשות- אבא,אמא ושלוש בנות, אני הייתי הקטנה. אני לא זוכרת הרבה מהתקופה של פרוץ המלחמה. אני יודעת שאבא התגייס לצבא ונהרג, וסבא לקח אותי אליו הביתה. אני זוכרת שמיהרנו מאד, אספנו מעט חפצים, את כל השאר השארנו, ורצנו. אני גם זוכרת שנסענו ברכבת ואני רציתי לישון, ואז השכיבו אותי במדף מעל המושבים ואני עשיתי פיפי על האנשים, הייתי אז בת פחות מארבע שנים. כשהגענו לעיר מירקיה, אני הייתי הרבה עם סבא (אבא של אבא), והאחיות שלי היו עם אמא. היא היתה הולכת להחליף פרטי לבוש וחפצים תמורת אוכל, עד שבאחת הפעמים היא לא חזרה. הרבה שנים לא ידענו איפה היא, וחשבנו שאולי הצ'צ'נים חטפו אותה. אני נשארתי עם סבא וסבתא, והייתי עובדת עם סבא בגינת הירק. היתה לנו פרה ואני הייתי עוזרת לחלוב אותה, והיינו מוכרים קצת חלב. סבא עבד גם בהובלת דברים עם סוס ועגלה,הוא תמיד עבד, וסבתא הייתה בבית. בסוף שנת 1944 חזרנו לעיר הולדתנו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כשחזרנו לעירנו, הבית שלנו כבר לא היה, וסבא קנה דירה של שני חדרים קטנים. לא היה ריצוף בדירה והיינו ישנים על האדמה, וגם לא היו מים בבית והיינו הולכים רחוק משם כדי לשאוב מים. יום ההולדת שלי היה בתשיעי למאי, יום סיום המלחמה. כשנגמרה המלחמה כולם היו מאושרים ואני הייתי עצובה, כי כולם שכחו שיש לי יום הולדת. מאוחר יותר התחלתי ללכת לבית הספר. כשהלכתי בדרך חזרה מבית הספר, היו מכנים אותי "הודונת" וזורקים עלי אבנים, והייתי צריכה להאריך את הדרך וללכת מסביב, כדי לא להיתקל בילדים האלה, ולפעמים הלכה איתי חברה רוסייה. היא נשארה נאמנה לי, למרות שגם אמא שלה לא אהבה יהודים. גם המחנכת הרוסייה הייתה דואגת לי, כי לא היו לי אבא ואמא. הייתי מקבלת ממנה לחמנייה בכל יום, וגם בגדים חדשים. כשהיא שמעה שזרקו עלי אבנים היא אספה את התלמידים ונזפה בהם: "איך זה יכול להיות?! אבא שלה נהרג ואין לה אמא, אם אני אשמע שזה יקרה שוב, אוי ואבוי!". גם המשפחה המורחבת התגייסה, והם היו נותנים ועוזרים לסבא וסבתא כדי שיוכלו לטפל בי כמו שצריך. אחרי הרבה שנים, כשהייתי כבר בערך בת 13, אמא חזרה פתאום, ובאה לבית של סבא וסבתא. אמרו לי שאמא שלי באה, ואני אמרתי "לא, אין לי אמא". גם אחרי שאמא חזרה, היא לא גרה איתנו, ועד היום אנחנו לא יודעים מה היה איתה. כששאלו אותה מה קרה היא התחילה לבכות, ומאז לא שאלנו יותר. אחרי בית הספר התחלתי ללמוד בקולג'. סבא שלי נפטר כשהייתי באמצע תקופת הלימודים בקולג', ואני דאגתי איך אוכל לסיים את הקולג', אבל הדודים שלי עזרו לי. היו לסבא שמונה ילדים, והם כולם עזרו לי עד שסיימתי את הלימודים. אחרי הקולג' הייתי מחויבת לעבוד תקופה מסוימת, ואחר כך נכנסתי לאוניברסיטה. למדתי טוב וקיבלתי מילגה, וכשסיימתי ללמוד באוניברסיטה שלחו אותי לעבוד במקום אחר במשך שנתיים. התחתנתי בשנת 1962, ונולדו לנו שתי ילדות, תאומות. בעלי היה חולה ולא עבד במשך הרבה שנים, ואני עבדתי קשה מאד.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עלינו לארץ בשנת 1990 ובאנו לקריית ארבע, בעקבות חברים שהיו כאן והזמינו אותנו להצטרף אליהם. עבדנו קשה בארץ. אני עבדתי בכפר עזיון בעבודות ניקיון ואחר כך כמבשלת, ובעלי עבד בבנין בחברון, ואחר כך ב"קרן הקיימת לישראל". החברים שלנו כבר עזבו את קריית ארבע, אבל אנחנו נשארו, ואנחנו מאד מרוצים. יש כאן אנשים טובים ומזג האוויר מצוין, ואין לנו דרישות יותר מזה. הבנות שלנו גרות במעלה אדומים, לכל אחת יש שלושה ילדים, ויש לנו גם בן אחד.

ראיון: לימור לוי

קריית ארבע, מאי 2013